

Sygn. akt II AKa 69/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk (spr.)

Sędziowie: SA – Krzysztof Karpiński

SO (del.) – Ewa Gregajtys

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 r.

sprawy T. A.

*w przedmiocie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą
z wykonania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu*

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt VIII Ko 62/13

I utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

II kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz T. A. tytułem zadośćuczynienia kwotę 56.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 35.000 zł od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, uznając zarazem roszczenie wnioskodawczyni za zaspokojone do kwoty 21.000 zł otrzymanej na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 marca 2009 r. sygn. akt VIII Ko 229/08. W pozostałym zakresie oddalił wniosek o zadośćuczynienie.

Wyrok powyższy zaskarżył pełnomocnik wnioskodawczyni w zakresie, w jakim sąd I instancji oddalił roszczenie wnioskodawczyni „przenoszące kwotę 56.000 zł” oraz zarzucił mu obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 11 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 445 § 1 k.c. i art. 19 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez zasądzenie tytułem zadośćuczynienia kwoty w sposób rażąco niewspółmiernie niskiej wobec zachodzących rozmiarów krzywdy niemajątkowej poniesionej przez wnioskodawczynię, w sytuacji w której wnioskodawczyni podlega szczególnej opiece Państwa, z mocy art. 19 Konstytucji.

Opierając się na przytoczonym wyżej zarzucie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawczyni w kwocie żądania objętego wnioskiem.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści uzasadnienia apelacji wynika, iż skarżący nie neguje ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, lecz jedynie wysokość zasądzanego przez sąd I instancji zadośćuczynienia za doznaną przez wnioskodawczynię krzywdę.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z internowania (pozbawienia wolności) należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, co implikuje stwierdzenie, że zarzut wadliwego określenia wysokości zadośćuczynienia może być uwzględniony jedynie w sytuacjach, w których przyznane zadośćuczynienie w sposób oczywisty i rażący nie odpowiada relewantnym okolicznościom, występującym w danej sprawie, jest niewspółmierne do stopnia i długotrwałości cierpień doznanych przez wnioskującego o zadośćuczynienie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r. sygn. akt III KK 275/12, LEX nr 1232288).

Skarżący w uzasadnieniu apelacji nie wskazał natomiast żadnej okoliczności mającej wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia, która została pominięta przez sąd I instancji lub też w sposób oczywisty i rażący błędnie oceniona.

Wbrew argumentacji skarżącego sąd I instancji przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za doznaną przez T. A. krzywdę miał na uwadze przede wszystkim stopień jej pokrzywdzenia, uwzględniając przy tym czas jego trwania, rodzaj i natężenie. Uznając stopień pokrzywdzenia wnioskodawczyni jako znaczny Sąd Okręgowy w szczególności miał na uwadze okres odosobnienia wynoszący 7 miesięcy, silne i traumatyczne jej przeżycia wynikające z pozbawienia wolności, kontaktów z kryminalistami, ograniczenia kontaktów z rodziną. Ponadto sąd I instancji uwzględnił złe warunki bytowe panujące w warunkach więziennych, mające negatywny wpływ na samopoczucie wnioskodawczyni i jej stan psychiczny. Przedmiotem analizy i oceny sądu okręgowego były także między innymi tak istotne okoliczności jak zastraszanie wnioskodawczyni przez funkcjonariuszy służby więziennej, stosowanie kar dyscyplinarnych, bardzo zła opieka lekarska i jej skutki, młody wiek wnioskodawczyni w czasie izolacji i wynikające z tego negatywne skutki.

Podniesione wyżej okoliczności, podobnie jak inne, znalazły odzwierciedlenie w obszernym uzasadnieniu Sądu Okręgowego, a zatem niecelowe jest ich powtórne przywoływanie, gdyż wystarczy z nimi uważnie zapoznać się. Dokonana przez sąd I instancji ocena powyższych okoliczności oraz uzasadniająca ją argumentacja nie narusza w najmniejszym stopniu zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., i nie może być w ocenie Sądu Apelacyjnego podważona.

Zawarta w uzasadnieniu apelacji argumentacja wskazuje na to, iż skarżący nie dość wnikliwie zapoznał się z treścią uzasadnienia wyroku lub go nie zrozumiał. Do takiego wniosku prowadzi ponowne przytaczanie w apelacji okoliczności, które były przedmiotem oceny sądu I instancji i zostały uwzględnione przy miarkowaniu wysokości zadośćuczynienia. Dowolna i nie znajdująca potwierdzenia w uzasadnieniu wyroku jest argumentacja pełnomocnika, iż Sąd Okręgowy oparł się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia przede wszystkim na praktyce orzecniczej w sprawach podobnych i wysokości stopy życiowej społeczeństwa. Przeczy temu dokładna lektura treści całego uzasadnienia wyroku, a nie wyrwanych z kontekstu jego fragmentów.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdza, iż skarżący nie wykazał w apelacji, iż przyznane T. A. zadośćuczynienie w sposób oczywisty i rażący nie odpowiada relewantnym okolicznościom, występującym w niniejszej sprawie, jest niewspółmierne do stopnia i długotrwałości cierpień doznanych przez wnioskującego o zadośćuczynienie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu w mocy wyroku w zaskarżonej części.

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnione jest treścią art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego